

Tips bij de nabespreking

Je hebt samen met de kinderen gewerkt rond een verkeersongeval. Dat maakte misschien heel wat los bij de kinderen. Ze maken immers dagelijks deel uit van het verkeer.

Kinderen komen naar school, gaan naar huis, naar familie, mee winkelen enzoverder. Daarvoor moeten ze telkens de straat op, in de auto, met de fiets of te voet. Een aantal kinderen zal al eens geconfronteerd geweest zijn met een ongeval of een bijna-ongeval. Mama die heel hard op de rem moet staan, iemand die roept 'Kijk uit!', een kind dat plots de straat op loopt. Sommige kinderen zagen misschien de wrakstukken van een auto of een fiets, of weten van een kind uit de buurt, een tante, een neefje dat gewond raakte of misschien zelfs omkwam bij een verkeersongeval. Dat kan heel wat vragen en angsten teweegbrengen die voor volwassenen niet altijd zichtbaar zijn. Door op school te werken rond verkeersongevallen krijgen kinderen de kans om over hun ervaringen te praten en met hun vragen en angsten te komen. Nadat jullie werkten rond het thema, is het belangrijk dat je op een goede manier peilt naar de ervaringen van de kinderen en de vragen en gevoelens waar zij eventueel nog mee zitten.

We brengen je graag enkele zaken in herinnering die belangrijk zijn bij zo een nabespreking.

1. Stel algemene, ruime vragen

Bereid een aantal vragen voor. Bij het begin van het gesprek dwing je de kinderen best niet in een bepaalde richting. Peil naar hun ervaringen met algemene, ruime vragen. Zo bepalen de kinderen zelf wat ze

inbrengen en kunnen ze zelf aangeven in welke mate ze erop willen doorgaan.

2. Neem voldoende tijd

Iedereen die dat wil moet de kans krijgen om ervaringen, vragen of gevoelens te uiten. Het betekent een grote meerwaarde wanneer de kinderen ook kunnen inspelen op elkaars ervaringen, elkaar vragen kunnen stellen. Daarom is het belangrijk ruim de tijd te nemen voor het klasgesprek.

3. Moedig kinderen aan om verder te vertellen als je merkt dat ze daarvoor open staan

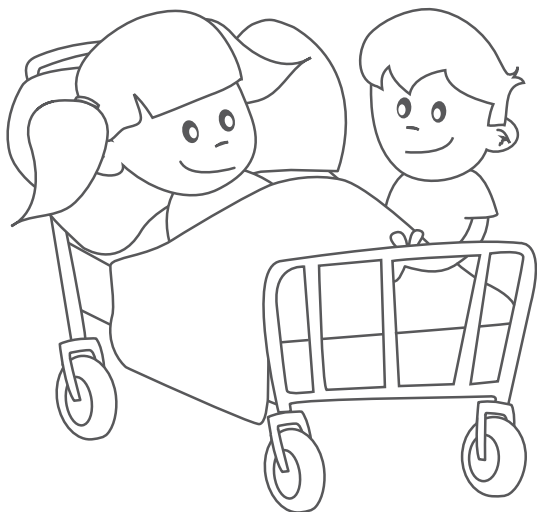
Het kan zijn dat een kind nog sterk kampt met de gevoelens die komen uit een verkeersongeval. Je kan de kinderen aanmoedigen om verder te vertellen, door 'luisterresponsen': instemmen ('hmm' zeggen of knikken), herhalen wat het kind zei, vragend kijken. Luisterresponsen sturen minder dan vragen. Op die manier blijf je dicht bij de beleving van het kind zelf. Maar dat kan alleen als het kind er open voor staat. Voor sommige kinderen is dit erg persoonlijk, zij willen dit niet delen met de rest van de klas, en misschien ook niet met jou als leerkracht. Dan laat je het onderwerp best rusten, en neem je het na het klasgesprek even apart op. Je kan het kind vragen of het er met iemand anders over wil praten, en je informeert het kind best ook dat je het aan de ouders vertelt. Geef ook aan dat ze ook op andere momenten kunnen komen praten als er zich iets heeft voorgedaan.

4. Hou rekening met de hele groep

Een aantal kinderen zal zeer enthousiast deelnemen aan het klasgesprek. Het is ook mogelijk dat sommige kinderen er niet mee bezig zijn en zich vervelen. Hou rekening met de hele groep. Je kan bijvoorbeeld de kinderen die dat willen ondertussen een andere activiteit laten doen.

5. Erken de gevoelens van de kinderen

Misschien heb je het gevoel dat een kind extreem reageert op een verkeersongeval. Weet dat elk kind en elke situatie anders is. Er zijn zoveel andere factoren die meespelen zodat het onmogelijk te voorspellen is wat de impact van een verkeersongeval op een kind is, hoe licht het ongeval en de gevolgen ook zijn.

6. Vraag ook respect voor de gevoelens van de klasgenoten

Het is belangrijk de gevoelens van de kinderen te respecteren en ook respect te vragen van de klasgenoten. Dat betekent dat ze luisteren wanneer iemand praat, dat ze niet negatief praten over de anderen, enzoverder.

7. Probeer dramatiseren en sensatie te voorkomen

Een klasgesprek over de gevolgen van een verkeersongeval kan ontaarden in dramatiseren. De kinderen proberen elkaar dan te overtreffen door de meest gruwelijke beelden te schetsen. Zet hierop duidelijk een stop en breng de kinderen terug naar het ongeval, en hun gevoelens erbij. 'Ben je dan bang?' 'Maakt dat je boos?' 'Hoe was dat voor de mama en papa van het kind?'

Heb je het gevoel dat een kind meer ruimte nodig heeft dan jij in dit klasgesprek kan bieden? Vanaf p. 43 vind je meer informatie over waar jijzelf of het kind nog terecht kunnen.